

ת"פ 30974/03/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד אלנצאצרה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 30974-03-14 מדינת ישראל נ' אלנצאצרה

בפני כב' השופטת מיכל ברנט
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד אלנצאצרה

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד מיכל מזור

ב"כ הנאשם עו"ד שרון נהרי

הנאשם התייצב

גזר דין

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש ביום 17.3.14 כתב אישום המייחס לו עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 380 + 382(א) לחוק, נשיאת נשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק וחבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק.

2. הנאשם נעצר ביום 4.3.13 ושחרר למעצר בית ביום 17.6.14.

3. ביום 26.6.14 הוצג לבית המשפט הסדר טיעון ולפיו יודה הנאשם ויורשע בעובדות כתב אישום מתוקן בו הומר סעיף האישום האחרון לעבירה של ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 333 יחד עם 335(א)(1) וסעיף 25 לחוק.

כן, הוסכם כי המאשימה תטען למתחם ענישה של 3 עד 6 שנות מאסר בפועל ותעתור להשית על הנאשם את הרף הנמוך במתחם, וכי עובר לטיעונים לעונש יפקיד הנאשם סך של 50,000 ₪ בקופת בית המשפט לטובת פיצויים למשפחת המנוח וכן יוצג הסכם סולחה בין המשפחות.

עמוד 1

הנאשם הודה והורשע במיוחס לו, ולבקשת בא כוחו הוזמן תסקיר שירות מבחן בעניינו.

כתב האישום המתוקן

4. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בעקבות סכסוך כספי בין איברהים אזברגה (להלן: "המתלונן") לבין הנאשם על חוב בסך ₪ 250 קשר הנאשם קשר עם מספר בני משפחה ומקורבים (להלן: "בני משפחת נסאסרה") לתקוף את המתלונן, וביום 18.5.13 הגיעו בני משפחת נסאסרה כשהם חמושים באלות לבית הקפה בכביש 24 בטייבה, בו ישבו באותה עת המתלונן, בני משפחתו ומקורביו (להלן: "בני משפחת אזברגה").

הנאשם ניגש למתלונן וביקש ממנו לצאת עמו החוצה, המתלונן עשה כן, השניים החליפו דין ודברים והנאשם ובני משפחתו תקפו את המתלונן באמצעות האלות.

בעקבות זאת יצאו בני משפחת אזברגה מבית הקפה ובין הצדדים התפתחה קטטה, במהלכה נמלט המתלונן מהמקום ברכב. בני משפחת נסאסרה דלקו אחריו ובני משפחת אזברגה נסעו אחריהם לעבר "מתחם המשפחות" בטייבה בסמוך לכביש 444 (להלן: "זירת האירוע").

במהלך הנסיעה ניסו בני משפחת אזברגה לפגוע במתלונן ואחד מהם אף השליך לעברו כלי עבודה ממתכת שפגע בזרועו.

כשהגיעו לזירת האירוע ויצאו מכלי הרכב, התפתחה במקום קטטה רבת משתתפים בה הכו זה את זה במקלות ואבנים, וחלק מהמעורבים אף היו חמושים באקדחים וירו בהם לכל עבר.

לזירת האירוע הוזעקו מנהיגי המשפחות ובהם השיח' איברהים אזברגה, וכוחות משטרה, אשר חצצו בין הניצים במטרה להרגיע את הרוחות, אולם ללא הועיל.

בהמשך לכך שלף הנאשם אקדח שנשא על גופו, וירה באמצעותו מספר פעמים לעבר חלק מבני משפחת אזברגה כשהוא מנסה לפגוע בהם, ולאחר מכן נמלט מזירת האירוע.

כתוצאה מהמתואר לעיל נגרמה למתלונן חבלה של ממש, ומשתתפים רבים בקטטה נפצעו ופוננו לקבלת טיפול רפואי ובהם עלי אזברגה, שנפצע מקליע שחדר לרגלו השמאלית, נותח ואושפז; רמדאן אזברגה, אשר נפצע מקליע בחזה, נותח ואושפז והשיח' איברהים אזברגה, אשר נפצע קשה מקליע בצווארו, נותח, הורדם ומת מפצעיו ביום 24.5.13 בבית"ח בלינסון.

תסקיר שירות מבחן

עמוד 2

5. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם הינו בן 35, נשוי ואב לארבעה ילדים בגילאי שנתיים וחצי עד שש וחצי בהתאמה. עובר למעצרו עבד בחנות לחומרי בניין בטייבה ובעבודות עפר. לחובתו שתי הרשעות קודמות, האחת משנת 2009 בגין עבירת הפרעה לשוטר והשניה משנת 2006 בגין ניסיון הסעת תושב השוהה שלא כדין, בגין נדון לעונשי מאסר מותנים ולקנסות.

מתיאוריו של הנאשם את האירוע עלה כי הוא משליך את מרבית האחריות על התנהלותו של המתלונן, ולהתרשמות שירות המבחן הוא נוטה ל"דחיסה רגשית": מחזיק בעמדות הנותנות לגיטימציה לאלימות, הרתעה באמצעים כוחניים ואפילו שימוש בנשק במצבים של פגיעה בכבוד המשפחה, כי הוא נוטה לצמצם מחלקו לאירוע ומרוכז במחירים שמשלם בגין התנהגותו ואינו מגלה אמפתיה לנפגעים באירוע. כן התקבל הרושם כי נכונותו להשתלב בטיפול נובעת מהצורך לקידום ההליך המשפטי ולנוכח קושי להצביע על כשלון בהתנהגותו באירוע הנדון ספק אם יכול להיתרם מהתערבות טיפולית בשלב הנוכחי.

הנאשם הציג בפני שירות המבחן הסכם סולחה, והמתלונן אישר את קיומה, ציין כי לא נפגע באירוע וכי אין לו טינה כלפי הנאשם.

המלצות שירות המבחן הינן הטלת ענישה מוחשית שתהיה בעלת אלמנט הרתעתי אך תאפשר את שיקומו של הנאשם בעתיד.

ראיות לעונש

6. ב"כ המאשימה הגישה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם ממנו עולה כי לנאשם שתי הרשעות קודמות כמפורט.

7. כמו כן העיד מטעם המאשימה פקד שי בלנק, קצין בילוש בתחנת טירה אשר שימש כקצין תורן במועד האירוע, תאר את עצמת האלימות שננקטה באירוע, את הסיכון שנגרם לחיי אדם ואת תחושת חוסר הביטחון שלו כשוטר באירוע. כן ציין כי להערכתו נכחו במקום מאות אנשים.

הטיעונים לעונש

8. ב"כ המאשימה הציגה את הסדר הטיעון ולפיו הפקיד הנאשם מבעוד מועד בקופת בית המשפט ₪ 50,000 כפיצוי למשפחת המנוח, ועתרה להטיל על הנאשם עונש של 3 שנות מאסר בפועל ועונש מאסר מותנה.

הסדר הטיעון, לטענתה, נעוץ בקשיים ראייתיים משמעותיים הנוגעים לשאלת זיהוי הנאשם וחלקו במסכת העובדתית שפורטה לעיל.

ב"כ המאשימה עמדה על חומרתן של העבירות, על כך שוויכוח פעוט התפתח להתפרעות רבתי, והוביל לתוצאה טראגית, על הסכנה שעמדו בה מעורבים רבים, בהם שוטרים ואזרחים תמימים, על התעוזה שבאחיזת נשק ועשיית שימוש בו כפי שנעשה על ידי הנאשם ועל עמדותיו של הנאשם כפי שבאו לידי ביטוי אף אל מול שירות המבחן.

לשיטתה, הסדר הטיעון מאזן בין חומרת המעשים מחד לבין נסיבות לקולא ובהן הודאת הנאשם על אף קשיים ראייתיים משמעותיים, לקיחת אחריות על ידו ופיצוי משפחת המנוח, העובדה שהנאשם הינו המעורב היחיד שהועמד לדין, נסיבותיו האישיות, העובדה שזהו מאסרו הראשון והחיסכון בזמן שיפוטי.

כתימוכין לעתירתה הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה כדלקמן:

א. ת"פ (מחוזי חיפה) 5711-02-09 מדינת ישראל נגד שחיבר - נדון סכסוך בין שתי משפחות שהוביל לאירוע ירי רב משתתפים ממנו נפגעו המנוח ואדם נוסף. הנאשמים, נורמטיביים ובעלי משפחות, הורשעו לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירות החזקת נשק ונשיאתו, וגרימת חבלה בכוונה מחמירה. בית המשפט שם עמד על הסכנה הטמונה בירי, אשר התממשה בהריגתו של המנוח, וקבע כי בעבירות נשיאת נשק ללא רישיון וירי בשטח מגורים לעבר אחרים בכוונה לפגוע בהם טווח הענישה ההולם נע בין 3-5 שנות מאסר בפועל. במקרה זה, מבלי שהושג הסכם סולחה בין הצדדים, וללא הודאה וחרטה מצד הנאשמים, הוטלו על כל אחד מהם 3 שנות מאסר לריצוי בפועל.

ב. ע"פ 4689/10 מחאג'נה נגד מדינת ישראל - בעקבות סכסוך בין המערער לקרובי משפחתו, נשא המערער אקדח והלך לביתם של קרובי משפחתו והחל לירות לכל עבר. המערער הורשע בעבירות ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה, עבירות החזקה, הובלה ונשיאה של נשק ועבירת יריות באזור מגורים. מדובר בעבירה שנייה מסוגה שביצע המערער, שעה שתלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בגין עבירות זהות. בנסיבות אלה הוטלו עליו 42 חודשי מאסר בפועל ועונש המאסר המותנה הופעל במצטבר כך שהיה עליו לרצות בסך הכל 60 חודשי מאסר בפועל. לנוכח עברו של המערער אין מקרה זה דומה לענייננו.

ג. ת"פ 20782-06-09 מדינת ישראל נגד אבו סבלאן - הנאשם, צעיר ללא עבר, הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירות חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות ונשיאת נשק, לאחר שיחד עם אחר ירה לעבר המתלונן באמצעות אקדח. כתוצאה מהירי נגרם למתלונן שבר ריסוק והוא נתח ואושפז. לאחר האירוע הושג הסכם סולחה בין המשפחות. בנסיבות בהן לא נטל הנאשם אחריות על מעשיו הוטלו עליו 60 חודשי מאסר בפועל.

9. ב"כ הנאשם עמד על כך שעברו של הנאשם אינו מכביד, כי הוא צעיר, נשוי ואב לילדים רכים בשנים, נורמטיבי ועובד. מתוך מאות האנשים שהיו מעורבים באירוע הוא היחיד שנעצר והועמד לדין, ובחלוף הזמן מעת האירוע לא זו בלבד שלא היו אירועים נוספים בינו לבין משפחת המתלונן אלא שאף הושג הסכם סולחה בין המשפחות. בנסיבות אלה עתר ב"כ הנאשם להשית על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

כתימוכין לעתירתו הפנה הנאשם לאסופת פסיקה, ממנה אפנה לפסקי הדין המפורטים להלן:

עמוד 4

א. ת"פ (מחוזי ב"ש) 8151/05 מדינת ישראל נגד אבו מדיעם - בגין סכסוך משפחתי בין פלגים במשפחה התרחשה קטטה המונית באמצעות אלות, מקלות עץ והנאשם הורשע בעבירות חבלה בכוונה מחמירה, תקיפה בנסיבות מחמירות, הפרת הוראה חוקית, איומים והחזקת סכין. תסקיר שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית, הושג הסכם סולחה. בית המשפט הטיל על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל.

ב. תפ"ח (מחוזי ת"א) 40020/00 מדינת ישראל נגד מסראווה - בעקבות ויכוח הגיעו הנאשמים למסעדה וירו בשני אקדחים שהיו ברשותם לכל עבר. כתוצאה מהיריות נגרם מותו של אדם ונפצעו נוספים שעבדו במסעדה באותה העת. בית המשפט הטיל על הנאשמים 3 שנות מאסר בפועל.

לא מצאתי לסקור פסיקה שהוגשה לי שאינה רלבנטית או כזו המתייחסת לעבירות חמורות פחות שנדונו בבית משפט השלום.

אשר למשמעות הסולחה בשלב הטיעונים לעונש הפנה ב"כ הנאשם לע"פ 7126/04 גדיר נגד מדינת ישראל, ע"א 621/04 עלי אסעד נגד אמל קבלאן, וכן הפנה למאמרו של רון שפירא "הגיעה העת לסולחה", שפורסם בפרקליט מח תשס"ו.

10. הנאשם הביע חרטה על מעשיו.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

11. בהתאם לסעיף 40ג. לחוק, מתחם העונש ההולם לכל "מעשה עבירה" ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בתוך המתחם האמור, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כגון נסיבותיו האישיות של הנאשם ועברו הפלילי, אלא אם כן מוצא בית המשפט נסיבות המצדיקות סטייה מהמתחם האמור.

12. לאחר עיון בעובדות כתב האישום המתוקן מצאתי כי המדובר במעשה עבירה אחד, אשר החל כאשר הנאשם הגיע לזירת המריבה כשהוא נושא אקדח על גופו, בלוויית בני משפחתו שהיו מצוידים באלות. הנאשם ציפה ונערך לקיומו של עימות אלים, יזם אותו ולא היסס להשתמש בכוח - והכל בשל ויכוח על סכום כסף פעוט. אף לאחר שנס המתלונן על נפשו המשיכו הנאשם ובני משפחתו לרדוף אחריו. בהמשך, ב"מתחם המשפחות", מקום בו נכחו אנשים רבים והיתה התקהלות רבתי, ואף לאחר שכוחות משטרה ומנהיגי משפחות ניסו ככל יכולתם להפריד בין הניצים,

המשיכו הנאשם ובני משפחתו בפרץ האלימות והנאשם אף הרהיב עוז וביצע ירי במספר הזדמנויות לעבר קהל אנשים מבני משפחת אזברגה תוך שכיוון בכוונת מכוון לפגוע בהם, ולאחר מכן נמלט מזירת האירוע.

13. במעשיו של הנאשם יש להצביע על בריונות, כוחנות, תעוזה עבריינית של ממש, זלזול בחיי אדם ופגיעה בתחושת הביטחון של הציבור.

לא ניתן להשלים עם מצב של ירי באזור מגורים בשל סכסוך אישי או כעס. בית המשפט העליון אמר דברו לא אחת, על אלה הנוטלים את החוק לידיהם ומנסים ליישב סכסוכים וויכוחים, תוך שימוש בנשק קר או חם. נקבע, כי יש להילחם בתופעה זו באמצעות ענישה קשה ומחמירה כפי שנפסק בע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' רייכמן [פורסם בנבו] (7.2.2005):

"לאחרונה נתקלים אנו במעשי בריונות שלא ידענו בעבר. שאם בעבר יישבו צעירים, וגם מי שאינם צעירים, חילוקי דעות שביניהם בסכינים שנעצו בגופו של הזולת - 'תת תרבות הסכין' קראנו לתופעה ממאירה זו - הנה כיום עלינו - או שמא נאמר: ירדנו - ברמה ובחומרה; לא עוד יישבו סיכסוכים בנשק קר אלא יישבו סיכסוכים בנשק חם... תופעה נוראה זו פשתה בחברתנו, היתה כמחלה ממארת, וחובה היא המוטלת עלינו, על בית-המשפט, להעלות תרומתו למלחמה קשה זו. מלחמה היא שאסור לעשות בה ויתורים, שאם נוותר ונסלח תתגבר התופעה ותלך. חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים. בבואנו לגזור עונשים על עבריינים כמשיב שלפנינו, שומה עלינו לשוות נגד עינינו לא רק את המשיב ואת צורכי שיקומו; לא רק את משפחתו הסובלת בשל מעשיו; אלא גם את הנפגעים ממעשיו של המשיב ואת הנפגעים ממעשים-בכוח שיעשו אם לא נגיב בחומרה על מעשים כמעשה המשיב" (וראו גם, ע"פ 6412/10 לוי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.7.2011); ע"פ 175/10 חנוכייב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.7.2011); ע"פ 8675/09 דיגנקוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.6.2008); ע"פ 3519/04 דנן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.9.2004); ע"פ 6395/12 עזריאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.2.2014))."

כן נקבע, כי עבירות נשק "מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויוצרות סיכון ממשי וחמור לשלום הציבור וביטחוננו", וכי החומרה שבעבירות הנשק מתבטאת גם במה שעלול היה להתרחש (ע"פ 116/13 ועקנין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 (31.7.2013), וע"פ 3156/11 זראיעה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (21.02.2012)).

סיכון זה למרבה הצער אף התממש במקרה דנן, עת נפגעו מירי של כדורים תועים (שאינן די ראיות על מנת לקשרו למי מן המעורבים באירוע) עלי ורמדאן אזברגה וכן מצא את מותו הטראגי השיח' איברהים אזברגה, שהגיע למקום על מנת לנסות לפשר ולפייס בין הניצים.

בהתאם לכך, מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלה היא מדיניות של ענישה מחמירה המחייבת בדרך כלל הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על מי שזו הרשעתו הראשונה (ע"פ 2006/12 מדינת ישראל נ' אסדי [פורסם בנבו] (28.3.2012), (להלן: עניין אסדי); ע"פ 7502/12 כוויס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (25.6.2013)).

בע"פ 8870/12 חאלדי נגד מדינת ישראל הורשעו הנאשמים בתקיפת מתלונן באמצעות מוט ברזל ושוקר חשמלי בגין ויכוח אודות איסוף בקבוקים בסמוך לתחנת דלק. כתוצאה ממעשיהם נחבל המתלונן ונגרמו לו

שברים וחבלות. עונש של 45 חודשי מאסר בפועל שהושת על המתלוננים, צעירים נעדרי עבר פלילי, אושר על ידי בית המשפט העליון. זאת, כאמור, ללא עשיית שימוש בנשק חם.

14. בהתחשב בערך החברתי המוגן, במידת הפגיעה בו בנסיבות האירוע דנן וברמת הענישה, אני קובעת כי מתחם הענישה במקרה דנן נע בין 30 ל-60 לחודשי מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

15. הנאשם הינו צעיר, נשוי ואב לילדים קטנים, ועברו הפלילי אינו מכביד. כמו כן יש לזקוף לזכותו את הודאתו ולקחת האחריות במיחוס לו, את העובדה שהוא היחיד ממשתתפי האירוע שהועמד לדין ואת החיסכון בזמן השיפוטי.

16. שיקול נוסף הינו העובדה כי בין משפחת הנאשם למשפחת המתלונן הושג הסכם סולחה, ואף הופקד פיצוי בסך 50,000 ₪ למשפחת המנוח.

17. מאידך אין להתעלם מכך שלהתרשמות שירות המבחן הנאשם נוטה להשליך האחריות על מעשיו, כי אין מקום בשלב זה להתערבות טיפולית וכי דווקא ענישה מוחשית תוכל להציב לנאשם גבולות ברורים.

18. אף שהסולחה יכולה להוות שיקול בגזירת העונש, היא אינה בגדר שיקול מכריע, וכפי שנפסק בע"פ 6340/11 זחיאקה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 11 (16.2.2012):

"אין חולק כי אקט הסולחה מקדם את השכנת השלום בין הנאשם לבין קורבנו וכי הוא מלמד על נטילת אחריות מצד הראשון תוך פיצויו של האחרון. אולם הסולחה, הנערכת במסגרות פרטיות, אינה יכולה לשמש תחליף לענישה על-פי חוק בדיהן של רשויות האכיפה".

19. לאור האמור לעיל הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 30 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם מיום 4.3.13 עד ליום 17.6.14.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך שנתיים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור הנאשם עבירה מן העבירות בהן הורשע, כל עבירת נשק שהיא פשע וכל עבירת אלימות שהיא פשע.
- ג. פיצוי בסך 50,000 ₪ שהופקד בקופת בית המשפט לטובת משפחת המנוח ואשר יועברו למשפחת המנוח בהתאם להוראות סעיף 22 לחוק נפגעי עבירה, תשס"א-2001.
- ד. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו ביום א' 2.11.14 עד השעה 11:00 במזכירות בית המשפט כשהוא מצויד בתעודת זהות.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ג' חשוון תשע"ה, 27 אוקטובר 2014, במעמד הצדדים.